

GERDA VAN WAGENINGEN
Tweede kans

Ze zag hem voor het eerst toen ze aarzelend het erf van de boerderij op liep, daartoe uitgenodigd door het bord 'te koop' dat langs de weg aan het hek was getimmerd. Aardappelen, uien, bruine bonen, tegenwoordig kon je op veel boerderijen producten kopen van eigen teelt.

Hij was lang, ongewoon lang en zijn donkere haren waaiden in de straffe wind alle kanten op. Een paar bruine ogen namen haar onderzoekend op. „Ja, mevrouw?”

„Ik kom voor aardappelen,” hakkelde Ilona, op een vreemde manier totaal van haar stuk gebracht.

„Kom dan maar mee.” Hij opende een mandeurtje in de grote schuur van de boerderij die al eeuwenoud moest zijn. Hij moest zich bukken, toen hij erdoor stapte, zij niet.

„Wat heeft u voor aardappelen?” vroeg ze aan de rug van de blauwe overal.

Hij noemde twee soorten en zei meteen wat ze kostten. Terwijl hij de gewenste hoeveelheid afwoog en de aardappelen in een plastic zak deed, nam hij haar nog eens monsterend op. „Volgens mij heb ik u weleens in de kerk gezien,” viste hij.

„Dat kan. Ik woon hier pas, maar mijn ouders wonen al verschillende jaren op dit dorp en ik ben er natuurlijk meermalen op visite geweest. Ik ben een tijdje terug gescheiden en nu heb ik hier een huis toegewezen gekregen op sociale indicatie. Mijn vader is dementerende en mijn moeder heeft het daar erg moeilijk mee. Het is voor ons alle drie gemakkelijk dat ik nu in de buurt woon.” Ze stond versted van haar eigen mededeelzaamheid.

„O, dan bent u de dochter van mevrouw Ten Bruggencate,” wist hij meteen.

„Hoe weet u dat?” Ze was perplex.

„Dit is een dorp,” grinnikte hij, waarbij een hele rij witte tanden bloot kwam en twee onverwachte kuiltjes in zijn wangen verschenen. Hoewel hij ergens achterin de dertig moest zijn, leek hij ineens een kwajongen. Ze pakte haar

portemonnee, alleen maar om hem niet langer aan te hoeven kijken. Ze voelde zich ineens zo raar. Nota bene, ze was zesendertig. Ze was vijftien jaar getrouwd geweest. Ze moest wijzer zijn dan hier op haar benen staan te trillen als een meisje van dertien dat voor het eerst verliefd is. Met bevende vingers telde ze een paar muntstukken in zijn hand.

„Doe uw moeder de groeten,” zei hij, terwijl hij de aardappelen oppakte en de zak ongevraagd voor haar naar de auto droeg, die ze voor het hek van de boerderij in de berm had geparkeerd.

„Van wie?” Ergernis over haar eigen nieuwsgierigheid werd verdrongen door een plotseling en volkomen onverwacht gevoel van blijheid.

„Van Chiel Goutswaert. Ze kent me wel. Overigens, mijn moeder is ook dement. Ze zit sinds twee jaar in een verpleeghuis.”

„Is dat zo?” Verrast bleef ze staan. Hij keek veelbetekend naar de tien kilo aardappelen die hij droeg. Allebei schoten ze in de lach. Ilona opende het kofferdeksel van de wagen en hij legde de zak aardappelen erin. Toen hij weer rechtop stond, keken zijn ogen ernstig. „Dementie is een afschuwelijke ziekte,” zei hij. „Iemand van wie je zoveel houdt te zien wegglijden, zonder dat je er iets aan kunt doen, maakt dat een mens zich boos kan voelen, machteloos ook. Daarnaast is er altijd angst. Ik heb heel wat nachten slecht geslapen omdat moeder 's nachts graag naar buiten ging, zwerven, en dan wist ze niet meer waar ze was. Overdag gebeurde dat ook wel, maar iedereen kende haar, dus was er altijd wel iemand die haar terugbracht. Het is vaak gebeurd dat ik haar moest opsluiten. Daar werd ze woedend om. Eén keer sloeg ze een spiegel stuk en verwondde zich aan het glas. Er moesten vijf hechtingen aan te pas komen. Daarna was het snel voor elkaar dat ze opgenomen kon worden.” Zijn mooie

donkerbruine ogen keken triest. „Daarna is het wel erg stil geworden op Olmesteyn.”

„Is dat de naam van de boerderij?”

„Ja. Ik heb twee zoons, maar die wonen bij hun moeder.” Ze bloosde. „Bent u ook gescheiden?”

Hij knikte. „Ze komen gelukkig vaak thuis. Wel, tot ziens, mevrouw Ten Bruggencate.”

„Ja, tot ziens.” Ze stapte in en startte de wagen. Het was vreemd weer te worden aangesproken met haar meisjesnaam. Ze moest er nog aan wennen. Eenmaal thuis kon ze er niet toe komen iets anders te doen dan een lekker kopje koffie te zetten.

Ze was blij met dit huis, een eenpersoons woonunit op de benedenverdieping. Klein maar voldoende voor iemand alleen. Het huis was pas vijf jaar oud. Het was eenvoudig, maar het was tenminste een plekje van haarzelf waar niet veel herinnerde aan de periode van haar huwelijk. Ze wilde het achter zich laten. Ilona dacht terug aan Olmesteyn, oud, pittoresk en ruim, vooral ruim. Een grote herenboerderij uit lang vervlogen tijden. Van Olmesteyn gleden haar gedachten als vanzelf naar de mooie bungalow waar ze de afgelopen vijf jaar gewoond had. Het huis zou verkocht moeten worden. Piet kon de lasten ervan niet alleen dragen. Vijftien jaar hadden ze hard gewerkt om iets te bereiken, zoals haar man dat altijd noemde. Tijd voor kinderen was er niet, ze bonden je bovendien aan huis en kostten handenvol geld. Dat was nog steeds Piets visie, maar in de eerste jaren van hun huwelijk was het ook de hare geweest. Toen ze naar de dertig begon te lopen was ze daar anders over gaan denken. Hevige ruzies over dat onderwerp volgden al snel. Hij verweet haar dat ze zich niet aan de afspraken hield die ze hadden gemaakt: geen kinderen en iets bereiken in de wereld. Zij voelde zich steeds leger en ongelukkiger in een leven dat uitsluitend gericht was op het materiële. Een scheiding